

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/5/2025
Identifikačné číslo spisu:	2025010049
Dátum vydania rozhodnutia:	18.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2025010049.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Krč - Šeberu a JUDr. Dušana Szabóa v trestnej veci odsúdeného M. B., v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí konanom 18. novembra 2025 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného M. B. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Ntc/16/2025 z 11. septembra 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného M. B. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 11. septembra 2025, sp. zn. 3Ntc/16/2025 rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon číslo 549/2011 Z. z.“) sa uznáva vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody a vykoná sa rozsudok Krajského súdu Innsbruck, sp. zn. 29 Hv 129/24g z 9. decembra 2024, právoplatný toho istého dňa, ktorým bol M. B., narodený X. S. XXXX v K., trvale bytom mesto M., Slovenská republika, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Innsbruck, uznaný vinným zo zločinu obchodovania s návykovými látkami podľa § 28a ods. 1, druhý a tretí prípad, ods. 2, bod 3 zákona o návykových látkach Rakúskej republiky, zločinu obchodovania s návykovými látkami podľa § 28a ods. 1, piaty prípad, zákona o návykových látkach Rakúskej republiky a prečinov nedovoleného zaobchádzania s návykovými látkami podľa § 27 ods. 1, bod 1, prvý a druhý prípad, ods. 2 zákona o návykových látkach Rakúskej republiky s použitím § 28 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky, na tom skutkovom základe, že:

V Mayrhofene, Bregenzi a na iných miestach

A) ako cestujúci v rámci železničnej prepravy z Českej republiky a zo Slovenskej republiky vyviezli a cez bližšie neurčené hraničné priechody doviezli do Rakúska návykové látky v množstve v každom prípade presahujúcom 15 - násobok hraničného množstva (§ 28b zákona o návykových látkach Rakúskej

republiky), v každom prípade od začiatku roku 2024 až do svojho zadržania 23. septembra 2024 prevozom metamfetamínu v celkovom množstve minimálne 200 gramov s koncentráciou účinnej látky bežne známej súdu s priemernou hodnotou 67 % hmotnostných (134 gramov čistého metamfetamínu zodpovedajúcich 13,4 - násobku hraničného množstva) a tiež minimálne 600 gramov konopy s obsahom THC s koncentráciou účinnej látky delta - 9 - THC bežne známej súdu s hodnotou 0,8 % hmotnostných (4,8 gramu čistého delta - 9 - THC zodpovedajúceho 0,24 - násobku hraničného množstva) a tiež účinnej látky THCA s hodnotou 10,54 % hmotnostných (63,24 gramu čistého THCA zodpovedajúceho 1,58 - násobku hraničného množstva),

čím sa dopustil zločinu obchodovania s návykovými látkami podľa § 28a ods. 1, druhý a tretí prípad, ods. 2, bod 3 zákona o návykových látkach Rakúskej republiky,

B) v období najneskôr od začiatku roka 2023 až do svojho zadržania 23. septembra 2024 v množstve, ktoré niekoľkonásobne prevyšovalo hraničné množstvo (zákona o návykových látkach Rakúskej republiky) predajom takmer výlučne za účelom dosiahnutia zisku prenechal minimálne 65 gramov metamfetamínu s koncentráciou účinnej látky bežne známej súdu s priemernou hodnotou 67 % hmotnostných (43,55 gramu čistého metamfetamínu zodpovedajúceho 4,36 - násobku hraničného množstva) a tiež minimálne 800 gramov konopy s obsahom THC s koncentráciou účinnej látky delta - 9 - THC bežne známej súdu s hodnotou 0,8 % hmotnostných (6,4 gramu čistého delta - 9 - THC zodpovedajúceho 0,32 - násobku hraničného množstva) a tiež účinnej látky THCA s hodnotou 10,54 % hmotnostných (84,32 gramov čistého THCA zodpovedajúceho 2,11 - násobku hraničného množstva) oddelene stíhaným M. - P. I. (cca 200 gramov konopy), X. G. (minimálne 10 gramov metamfetamínu), A. X. (minimálne 5 gramov metamfetamínu), a ďalším neznámym osobám (minimálne 50 gramov metamfetamínu a 600 gramov konopy),

čím sa dopustil zločinu obchodovania s návykovými látkami podľa § 28a ods. 1, piaty prípad, zákona o návykových látkach Rakúskej republiky,

C) spolu so spoluobžalovanými Z. S. a D. T. v bližšie neurčiteľnom období pred svojím zadržaním 23. septembra 2024 výlučne pre vlastnú spotrebu nadobudli a vlastnili návykové látky, a to nadobudnutím bližšie neurčiteľných množstiev metamfetamínu spolu s Z. S. a D. T. a tiež konopy s obsahom účinnej látky THC Z. S. v rámci nespočetného množstva čiastkových činov od neznámych osôb a ich vlastnením až do okamihu vlastnej spotreby,

čím sa dopustil prečinu nedovoleného zaobchádzania s návykovými látkami podľa § 27 ods. 1, bod 1, prvý a druhý prípad, ods. 2 zákona o návykových látkach Rakúskej republiky,

za čo mu bol podľa § 28a ods. 2 zákona o návykových látkach Rakúskej republiky s použitím § 28 ods. 1 Trestného zákonníka Rakúskej republiky uložený trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov.

Súd prvého stupňa zároveň podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol, že odsúdený M. B. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal odsúdený M. B. (ďalej tiež „odsúdený“ alebo „odvolateľ“), v zákonom stanovenej lehote, riadne a včas, odvolanie, dôvodiac, že Krajskému súdu v Trnave bola doručená zápisnica väznice Innsbruck z 25. februára 2025 ohľadom vyjadrenia odsúdeného k súhlasu s odovzdaním na výkon trestu do Slovenskej republiky, pričom on (sťažovateľ) súhlas na prevezenie do Slovenskej republiky nedal s tým, že vysvetlil svoje dôvody spočívajúce v tom, že v Slovenskej republike má adresu „mesto M.“ (teda trvalý pobyt bezdomovca) bez akýchkoľvek rodinných záväzkov, dlhší čas býva v Rakúsku, pretože tam má svoju jedinou rodinu, a to syna X. T., narodeného X. A. XXXX a vnúčatá, ktorí ho navštevujú. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 16 ods. 1 písm. g) zákona o uznaní a výkone rozhodnutí upravujúce dôvody odmietnutia namietajúc, že súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia a vyjadril presvedčenie, že rozhodnutie Rady 2008/909/JI (poznámka najvyššieho súdu - správne SVV) pozná výnimky s tým, že rodina ako celok je dôležitá, kontakt s rodinou udržiava vážna pri živote, pričom po preložení na územie Slovenskej republiky by o všetko prišiel, o všetku psychickú podporu, keďže návštevy na území Slovenskej republiky by z dôvodu diaľky a nízkeho veku vnúčať neboli možné. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov žiadal, aby mu najvyšší súd vyhovel a

pomohol.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava sa k podanému odvolaniu odsúdeného nevyjadril.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odsúdený podal odvolanie, ako i konanie týmto výrokom napadnutého rozhodnutia predchádzajúce a zistil, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že 9. júla 2025 doručilo Ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky Krajskému súdu v Trnave Osvedčenie vydané 1. júla 2025 v zmysle čl. 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej tiež „osvedčenie“), rozsudok Krajinského súdu Innsbruck, sp. zn. 29 Hv 129/24g z 9. decembra 2024, právoplatný toho istého dňa (ďalej aj „uznávané rozhodnutie“), zápisnicu väznice Innsbruck z 25. februára 2025 ohľadom vyjadrenia odsúdeného k súhlasu s odovzdaním výkonu trestu odňatia slobody na Slovensko a ďalšie písomnosti potrebné pre uznanie uvedeného rozhodnutia na ďalšie konanie.

Na podklade uvedeného začal Krajský súd v Trnave, ako súd príslušný podľa ustanovenia § 12 odsek 1 zákona číslo 549/2011 Z. z., pretože v jeho obvode má odsúdený trvalý pobyt (mesto M.), konanie o uznaní a výkone rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno a), písmeno b) zákona číslo 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak

a) a ak odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,

b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na územie Slovenskej republiky.

Podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia (ďalej len „osvedčenie“) označený justičným orgánom štátu pôvodu priradením k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 3, súd neskúma, či ide o čin trestný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 4 ods. 3 písm. e) zákona číslo 549/2011 Z. z. kategóriami trestných činov podľa odseku 2 sa rozumie aj nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami.

V rámci uvedeného konania dospel krajský súd k správne mu zisteniu, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky pre uznanie a výkon v úvode označeného rozsudku plynúce z citovaného ustanovenia § 4 odsek 1 písmeno b) zákona číslo 549/2011 Z.z., pretože odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, má trvalý pobyt v meste M. a po výkone trestu bude vyhostený na územie Slovenskej republiky na základe rozhodnutia Spolkového cudzineckého a azylového úradu, regionálneho riaditeľstva Tirolsko z 30. januára 2025, číslo: 1314433302/241193119, ktorým mu bol uložený zákaz pobytu na 10 rokov.

Z predloženého osvedčenia je ďalej zrejmé, že justičný orgán štátu pôvodu žiadal o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestné činy (uvedené pod bodmi A a B), za ktoré možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby 10 rokov, pričom v osvedčení sú zároveň označené priradením ku kategórii pod názvom nedovolené obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami zodpovedajúcej kategórii vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 3 písm. e) zákona číslo 549/2011 Z. z. Justičný orgán štátu pôvodu však zároveň žiadal o uznanie a výkon rozhodnutia aj pre trestný čin

(uvedený pod bodom C), za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby 6 mesiacov, preto, vzhľadom na podmienky plynúce z ustanovenia § 4 ods. 2 citovaného zákona, bolo potrebné v prvom rade vyriešiť, či vzhľadom na túto skutočnosť je potrebné v prejednávanej veci skúmať obojstrannú trestnosť.

Pri skúmaní obojstrannej trestnosti podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. v znení neskorších predpisov je rozhodujúce, či konkrétny skutok, ak by bol spáchaný na území Slovenskej republiky, by bol sám osebe trestným činom, bez ohľadu na jeho právnu kvalifikáciu podľa práva štátu pôvodu. Neposudzuje sa teda, či by odsúdená osoba, ak by bola orgánmi Slovenskej republiky trestne stíhaná, bola uznaná za vinnú a aký trest by jej bol uložený [rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 6/2017].

Z citovaného publikovaného rozhodnutia najvyššieho súdu ďalej plynie, že podľa § 4 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z. možno rozhodnutie, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody, v Slovenskej republike uznať a vykonať, iba ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané a ktorý nie je v osvedčení označený v súlade s odsekom 2, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Týmto zákonným ustanovením bol do slovenského právneho poriadku prebratý článok 7 ods. 3 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii v znení rámcového rozhodnutia Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (ďalej len „Rámcové rozhodnutie“), v zmysle ktorého v prípade trestných činov neuvedených v odseku 1 (§ 4 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z.) môže vykonávajúci štát uznať rozsudok a vykonať trest s podmienkou, že súvisia so skutkami, ktoré sú podľa práva vykonávajúceho štátu tiež trestnými činmi, bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsob opisu.

V tejto súvislosti je tiež žiaduce vo všeobecnej rovine pripomenúť, že hoci rámcové rozhodnutia nemôžu mať priamy účinok, ich záväzný charakter ukladá vnútroštátnym orgánom, najmä vnútroštátnym súdnym orgánom, povinnosť konformného výkladu vnútroštátneho práva. Vnútroštátne súdy sú preto povinné vykladať vnútroštátne právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok. Táto povinnosť vnútroštátneho súdu odvolávať sa na obsah rámcového rozhodnutia pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je síce obmedzená všeobecnými zásadami práva a nemôže slúžiť ako základ na výklad „contra legem“, vyžaduje však, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci (tým, že zohľadnia vnútroštátne právo ako celok a uplatnia výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva) s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetného rámcového rozhodnutia a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s ním sledovaným účelom (primerane napríklad rozsudok Súdného dvora Európskej únie z 5. septembra 2012, Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, body 53 až 56).

So zreteľom na uvedenú povinnosť konformného výkladu ustanovenia § 4 ods. 1 zákona číslo 549/2011 Z. z. treba zvýrazniť, že článok 7 ods. 3 Rámcového rozhodnutia vymedzuje rozsah posudzovania obojstrannej trestnosti tak, že vyžaduje, aby príslušný orgán preskúmal, či sú predmetné skutky podľa práva vykonávajúceho štátu tiež trestnými činmi, a to bez ohľadu na znaky trestného činu alebo spôsob opisu. Z pohľadu tohto článku je teda rozhodujúca zhoda medzi základnými skutkovými okolnosťami trestného činu vyjadrenými v rozsudku štátu pôvodu na jednej strane a vymedzením trestného činu v právnom poriadku vykonávajúceho štátu na strane druhej, pričom k znakom a k opisu trestného činu treba pristupovať flexibilne. Nepochybne je to dané tým, že trestné právo hmotné nie je v rámci Európskej únie predmetom tak rozsiahlej harmonizácie, ako je tomu v iných oblastiach, a naďalej sa riadi teritorialitou trestného práva. Preto kým v niektorých prípadoch bude celkom ľahké nájsť zhodu už na normatívnej úrovni, inokedy môže byť trestný čin vo vykonávajúcim štáte vymedzený odlišne od trestného činu v štáte pôvodu s tým, že znaky oboch trestných činov nemusia byť ani rovnaké. Tiež sa môže stať, že hoci budú znaky dosť podobné, trestné činy budú v príslušných právnych poriadkoch označené rôzne a pod.

Z tohto dôvodu si posúdenie obojstrannej trestnosti vyžaduje dva kroky a to: 1. prenesenie (delokalizáciu), pri ktorom sa vezmú základné znaky skutku spáchaného v štáte pôvodu, pričom tento skutok sa posudzuje, ako keby k nemu došlo vo vykonávajúcom štáte, a 2. podradenie (subsumpciu) týchto základných skutkových okolností pod ktorýkoľvek zodpovedajúci trestný čin vymedzený právnym poriadkom vykonávajúceho štátu.

Rozhodujúce je teda to, či by konkrétny skutok v prípade, ak by bol spáchaný na území vykonávajúceho štátu, bol v tomto štáte sám osebe trestným činom. Treba pritom zdôrazniť slovné spojenie „sám osebe trestným činom“, keďže v rámci uznávacieho konania sa neposudzuje, či by odsúdená osoba, v prípade že by bola trestne stíhaná, bola tiež uznaná za vinnú a aký trest by jej bol uložený, ak by sa trestné konanie viedlo podľa predpisov vykonávajúceho štátu (primerane návrh generálneho advokáta Michala Bobeka z 28. júla 2016, Grundza, C-289/15).

Týmito východiskami sa však krajský súd dôsledne neriadil, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu záveru, že konanie popísané pod bodom C predstavuje samostatný skutok.

Vychádzajúc z formulácie takzvanej skutkovej vety rozsudku štátu pôvodu, ale aj jeho odôvodnenia je zrejmé, že konanie obvineného popísané v bodoch A, B a C nepredstavuje samostatné skutky.

Podstata konania odsúdeného popísaného v bodoch A až C spočíva v tom, že obvinený najneskôr od začiatku roka 2023 až do svojho zadržania 23. septembra 2024 predal v Rakúskej republike X. G., A. X. a ďalším osobám metamfetamín (spolu 65 gramov s koncentráciou 67 hmotnostných % predstavujúcich 43,55 g čistého metamfetamínu), pričom od začiatku roka 2024 až do svojho zadržania 23. septembra 2024 metamfetamín (200 gramov s koncentráciou 67 hmotnostných % predstavujúcich 134 gramov čistého metamfetamínu) do Rakúskej republiky aj doviezol s tým, že bližšie neurčené množstvo metamfetamínu aj sám užil.

Takýto skutok by bol podľa slovenského Trestného zákona právne posúdený ako zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. e) Trestného zákona v spojení s § 135c ods. 1 Trestného zákona, § 135d písm. c) Trestného zákona (spáchaný v značnom množstve), za ktorý by bolo možné odsúdenému uložiť trest odňatia slobody vo výmere od sedem do pätnásť rokov, a teda trvanie trestnej sankcie, ktorá bola odsúdenému uložená rozsudkom štátu pôvodu, nie je nezlučiteľné so slovenským právnym poriadkom (§ 17 ods. 3 zákona číslo 549/2011 Z. z.).

Z pohľadu posúdenia obojstrannej trestnosti týchto skutkov je potom nepodstatné, že tieto boli podľa právneho poriadku Rakúskej republiky v jednočinnom súbehu kvalifikované aj ako prečin nedovoleného zaobchádzania s návykovými látkami podľa § 27 ods. 1, bod 1, prvý a druhý prípad, ods. 2 zákona o návykových látkach Rakúskej republiky. Ako to už bolo vyššie uvedené, posudzovanie obojstrannej trestnosti sa týka vždy iba skutku (jeho podstatných okolností), a to bez ohľadu na znaky a opis trestných činov, ktoré v ňom justičné orgány štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu podľa svojich právnych poriadkov vidia.

Podľa § 130 ods. 5 Trestného zákona návykovou látkou sa na účely tohto zákona rozumie alkohol, omamné látky, psychotropné látky a ostatné látky spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie (k tomu primerane rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 87/2015, 74/2017).

Podľa § 2 ods. 1, ods. 2 zákona číslo 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon číslo 139/1998 Z. z.“) omamné látky sú látky vyvolávajúce návyk a psychickú a fyzickú závislosť ľudí charakterizovanú zmenami správania sa so závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami, na ktoré sa vzťahuje medzinárodný dohovor, ktorým je Slovenská republika viazaná; psychotropné látky sú látky ovplyvňujúce stav ľudskej

psychiky pôsobením na centrálny nervový systém s menej závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami, na ktoré sa vzťahuje medzinárodný dohovor, ktorým je Slovenská republika viazaná.

Z uvedeného je teda zrejmé, že aj po novele Trestného zákona, ktorá v prílohe číslo 1 určuje len maximálnu hranicu nepatrného množstva „drogy“ (omamnej alebo psychotropnej látky), naďalej platí ustanovenie § 130 ods. 5 Trestného zákona, ktoré v spojení s ustanovením § 2 ods. 1, ods. 2 zákona číslo 139/1998 Z. z. určuje minimálnu hranicu, kedy určitú látku je možné považovať za omamnú alebo psychotropnú, a to vtedy, pokiaľ dané zistené množstvo pri zistenej koncentrácii, už je schopné ovplyvniť psychiku človeka s tým, že podľa doterajších zistení vedy, ktoré zhromažďuje Kriministický a expertízny ústav Policajného zboru psychiku človeka je schopné ovplyvniť už 10 miligramov čistého THC alebo metamfetamínu, čo znamená, že v závislosti od koncentrácie účinnej látky psychiku človeka je pri marihuane (konope) schopné ovplyvniť jej množstvo v rozsahu od 50 do 500 miligramov a pri pervitíne (metamfetamíne) od 15 do 90 miligramov.

Navyše nemožno prehliadnuť ani skutočnosť, že v podmienkach Slovenskej republiky samotné zneužívanie, užívanie, či konzumácia „drog“ nie je trestná, a to ani za situácie, že ich užívaniu predchádza ich držanie po určitú krátku dobu a predtým ešte ich zabezpečenie.

Preto konanie spočívajúce v užívaní metamfetamínu a konope obsahujúcej THC v nezistenej dobe, v nezistenom množstve, a v nezistenej koncentrácii tak, ako to vyplýva z popisu konania odsúdeného uvedeného v bode C) uznávaného rozsudku justičného orgánu štátu pôvodu, nie je v podmienkach Slovenskej republiky trestným činom, a to aj keď mu (užívaniu) predchádzalo držanie „drog“ po určitú krátku dobu a predtým ešte ich zabezpečenie.

Z popisu skutku tak, ako ho uviedol justičný orgán štátu pôvodu vo svojom rozsudku, ale ani z jeho dôvodov, nijakým spôsobom nevyplýva, že by odsúdený užíval iný metamfetamín, než ten, ktorý doviezol do Rakúskej republiky v rámci konania popísaného v bode A), keď navyše pokiaľ ide o konanie popísané pod bodom C) v dôvodoch uznávaného rozhodnutia chýba akákoľvek ďalšia argumentácia okrem skutkových okolností popísaných vo výrokovej časti a odôvodnenia týkajúceho sa konania popísaného pod bodmi A) a B).

Preto najvyšší súd, ako to už bolo vyššie uvedené, dospel k záveru, že podstata konania odsúdeného spočívala v tom, že predával iným osobám a následne aj dovážal metamfetamín do Rakúskej republiky [200 gramov s koncentráciou účinnej látky 67 hmotnostných % (134 gramu čistého metamfetamínu) - najvyšší súd k uvedenému množstvu „v pochybnostiach v prospech odsúdeného“ nepripočítaval aj množstvo predaného metamfetamínu, pretože aj keď obdobie jeho predaja je dlhšie ako obdobie jeho dovozu, z popisu skutku, ale ani dôvodov uznávaného rozhodnutia nie je zistiteľné, koľko metamfetamínu odsúdený predal navyše nad ním dovezené množstvo], ktorý aj užíval s tým, že „len“ užívanie metamfetamínu, ako to už bolo vyššie uvedené, v Slovenskej republike nie je trestné. Najvyšší súd taktiež nepojal do svojich úvah ani dovoz a predaj konope s obsahom účinnej látky THC o koncentrácii 0,8 %, keďže podľa dlhodobo ustálenej súdnej praxe, vychádzajúc z poznatkov vedy, marihuana je schopná ovplyvniť psychiku človeka za predpokladu, že obsahuje aspoň 1 % až 2 % účinnej látky (THC).

Uvedené konanie aj v Slovenskej republike predstavuje vyššie uvedený trestný čin (zločin), preto podmienka obojstrannej trestnosti bolo v prejednávanej veci splnená.

Súd prvého stupňa ďalej správne zistil, že v prejednávanej veci neexistuje žiaden z dôvodov odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia vyplývajúcich z ustanovenia § 16 odsek 1 respektíve odsek 2 citovaného zákona.

Z odpisu registra trestov odsúdeného nevyplýva, že by pre ten istý skutok bol odvolateľ odsúdený slovenským súdom a zo spisu neplynú ani informácie o tom, že by sa proti nemu pre ten istý skutok viedlo konanie v niektorom členskom štáte, čo znamená, že nebol zistený dôvod odmietnutia podľa

ustanovenia § 16 odsek 1 písmeno a) zákona číslo 549/2011 Z. z. a ani dôvod odmietnutia uvedený v ustanovení § 16 odsek 1 písmeno b) citovaného zákona, keďže konanie popísané vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, ako to už bolo vyššie uvedené, by bolo trestným činom aj na území Slovenskej republiky.

V osobe odsúdeného nejde o osobu vyňatú z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ani o osobu, ktorá by nebola pre nedostatok veku trestne zodpovedná, takže odmietnuť uznanie a výkon rozhodnutia nebolo možné ani z dôvodov uvedených v § 16 odsek 1 písmeno c) a písmeno d) zákona číslo 549/2011 Z. z.

Výkon rozhodnutia premlčaný nie je [§ 16 odsek 1 písmeno e) zákona číslo 549/2011 Z. z.] a rovnako tak, ako to už bolo vyššie uvedené, splnená bola aj podmienka podľa § 4 odsek 1 uvedeného zákona, a preto nebol zistený ani dôvod odmietnutia podľa ustanovenia § 16 odsek 1 písm. f) citovaného zákona.

Taktiež v prejednávanej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písm. h), i), j) a l) citovaného zákona, keďže nebolo zistené, že by uznávané rozhodnutie nezodpovedalo vydanému osvedčeniu, osvedčenie bolo preložené do slovenského jazyka, obsahovalo všetky potrebné údaje, dĺžka výkonu trestu odňatia slobody, ktorá má byť vykonaná, nie je kratšia ako 6 mesiacov, odsúdený, ako to vyplýva z osvedčenia, sa zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu spomínaného rozhodnutia a uložený trest nezahŕňa žiadne opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti, prípadne iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré by nebolo možné vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky vykonať.

Dôvody odmietnutia uvedené v § 16 odsek 1 písmeno k) a m) citovaného zákona v danom prípade takisto nebolo možné použiť, pretože odsúdený nie je na území Slovenskej republiky trestne stíhaný pre iný trestný čin spáchaný pred jeho odovzdaním a v prejednávanej veci čiastočné uznanie cudzieho rozhodnutia neprichádzalo s ohľadom na vyššie uvedené do úvahy.

V predmetnej veci neboli zistené ani dôvody odmietnutia vyplývajúce z ustanovenia § 16 odsek 2 zákona číslo 549/2011 Z. z., keďže skutky, ktorých sa rozhodnutie týka, nie je možné podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považovať za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území SR.

A napokon nebol zistený ani dôvod odmietnutia podľa § 16 ods. 1 písm. g) zákona číslo 549/2011 Z. z., hoci odsúdený s uznaním rozhodnutia a výkonom trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky nesúhlasil, a ktorého uplatnenia sa odvolateľ v podanom odvolaní domáhal.

Podľa § 16 ods. 1 písm. g) zákona číslo 549/2011 Z. z. súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje.

Vychádzajúc z ustanovenia § 6 odsek 3 písmeno a) citovaného zákona však súhlas odsúdeného s odovzdaním výkonu rozhodnutia nie je potrebný, preto nebol daný ani tento dôvod odmietnutia [§ 16 ods. 1 písmeno g) citovaného zákona].

Spolupôsobenie rodiny pri završení nápravy odsúdeného je nepochybne dôležité, avšak dostáva sa do úzadia v prípadoch, ak sa odsúdený dopustil v cudzine takého trestného činu, odsúdenie za ktorý je spojené s vyhostením odsúdeného, čo je aj prípad prejednávanej veci, keďže odvolateľovi bolo vyššie uvedeným rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu uložený zákaz pobytu v Rakúskej republike na 10 rokov, v dôsledku čoho by bol odsúdený z Rakúskej republiky po výkone trestu odňatia slobody (ak by výkon jeho trestu neprevzala Slovenská republika) na obdobie desiatich rokov vyhostený, čo by taktiež predstavovalo narušenie rodinných väzieb, pokiaľ by rodina odsúdeného zostala v Rakúskej republike.

Odvolacie námietky preto vyhodnotil najvyšší súd ako nespôsobilé spochybniť správnosť napadnutého

rozhodnutia.

Nezistiac teda prekážky uznania a výkonu dotknutého rozhodnutia krajský súd postupoval správne, keď uvedené rozhodnutie uznal a rozhodol aj o jeho vykonaní na území Slovenskej republiky.

Záverom považuje najvyšší súd za potrebné vo vzťahu k zaradeniu odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona uviesť, že prevzatie výroku o treste cudzieho rozhodnutia súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom strázenia, podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia uvedených v § 17 zákona číslo 549/2011 Z. z. musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Ustanovenie § 29 zákona číslo 549/2011 Z. z. podporne vo vzťahu k tomuto zákonu odkazuje na použitie Trestného poriadku, nemá však priamu nadväznosť na aplikáciu ustanovení Trestného zákona, ktorý ako hmotnoprávny predpis upravuje zaradenie odsúdeného na trest odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s príslušným stupňom strázenia. Preto takto pôvodne cudzím rozhodnutím uložený trest odňatia slobody, doplnený na jeho výkon v podmienkach Slovenskej republiky aplikovaním príslušného ustanovenia § 48 Trestného zákona, musí pri použití týchto ustanovení odrážať iba ich znenie o zaradení do príslušného stupňa strázenia s abstrahovaním od uplatnenia podmienok a kritérií, spojených v týchto ustanoveniach s príslušným stupňom strázenia (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 122/2014, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1TdoV/3/2019 z 23. apríla 2019).

Inak povedané, pri zaradzovaní odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody v prípade uznania cudzieho rozhodnutia sa súd neriadi pravidlami vyplývajúcimi z ustanovenia § 48 Trestného zákona, ale podmienkami, za akých bol odsúdený zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody súdom štátu pôvodu podľa práva štátu pôvodu a použije to ustanovenie § 48 Trestného zákona, ktoré sa týmto podmienkam najviac približuje.

Z predloženého spisu je však zrejmé, že podmienky pre zaradenie odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Rakúsku sú zjavne iné ako v Slovenskej republike, nevyplyvajú však z uznávaného rozhodnutia a ani žiadnych iných informácií, pričom súd prvého stupňa zaradil odsúdeného do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody a keďže odvolanie v prejednávanej veci prokurátor nepodal, zmena rozhodnutia v neprospech odsúdeného neprichádzala do úvahy, preto najvyšší súd nepovažoval za účelné uznávacie konanie zbytočne predlžovať a od štátu pôvodu žiadať dodatočné informácie v tomto smere.

Nezistiac teda dôvod pre zmenu, či zrušenie napadnutého rozhodnutia senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky postupom podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku jednomyselne odvolanie odsúdeného M. B. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.